

Anne Gracie

Moj popolni valček

Merridewove sestre: 2. knjiga

Prevod:
Esther Košir

Zahvala vsem mojim prijateljem, ki so mi bili pri pisanju v
neskončno uteho.

In Lindi B., Barbari H. ter Bron J., ki so me vodile čez ovire.

Prolog

Če se ena vizija sreče podre, se človeška narava zateče k drugi; če je naš prvi izračun napačen, se bolje odrežemo pri drugem.

- JANE AUSTEN

Manchester, Anglija, marec 1818

Še malo, in njegova mlajša sestra bi se vrgla v smrt na mrzle sive tlakovce ob njegovih nogah!

»Stoj, Cassie! Ne premikaj se!« je rekel Sebastian Reyne z mirnim glasom, ko je razjahal konja in podal vajeti svojemu konjušniku. Kaj hudiča je počela na strehi? »Samo miruj. Prišel bom gor in te rešil.«

»Ne potrebujem tvoje pomoči!« je zaničljivo zavpila Cassie in se začela premikati po slemenu njegove visoke kamnite hiše naprej, da bi dokazala svoj prav.

»Potem pa pojdi nazaj noter. Takoj.«

»Ne bom šla. Vsaj dokler bo tam tista prekleta stara vešča!« Naredila je nekaj centimetrov naprej in trenil je z očmi, ko ji je spodrsnilo. Skrilavec, ki je priletel predenj, se je razletel na majhne koščke.

Sebastian je pogledal v smeri Cassiejine brade do tja, kjer se je skozi okno nagnila gospodična Thringstone, njuna nova guvernanta. Ko ga je zagledala, je vreščče začela besneti: »Napadla me je! Si lahko zamislite, da me je napadla?! Teh dveh deklet se ne da ukrotiti ...«

Prekinil jo je. »Pridite dol v mojo pisarno, gospodična Thringstone! Takoj! Z vami se bom pogovoril, takoj ko bo Cassie varno v hiši.«

Oklevala je in se nato dostojanstveno odmaknila.

Čez trenutek je Cassie rekla: »Je šla?«

»Bolje zanjo,« je odvrnil Sebastian mrko. »In če veš, kaj je dobro zate, se boš še ta trenutek podvizala noter!«

»Če me boš udaril tudi ti, potem ne bom šla!«

Tudi? »Ne bom te udaril, Cassie. Zahteval pa bom pojasnilo za tvoje obnašanje, in če ga ne boš znala upravičiti, boš kaznovana.«

Srce mu je padlo v hlače, ko je gledal Cassie, kako je nekaj trenutkov razmišljala o njegovih besedah, nato pa začela počasi plezati po slemenu strehe nazaj. Na tlakovcih je pristal še en

skrilavec in se razletel na tisoč majhnih koščkov. Ko ji je uspelo zlesti skozi okno otroške sobe, je Sebastian lahko spet normalno dihal. Poskrbel bo, da bodo v roku ene ure z žebli zabili vsa okna v dekletovih sobah.

»Zdaj pa mi hitro pojasni, zakaj si se odločila za tako nespametno tveganje, gospodična.«

»Nisem tvegala. Sem mar padla?«

»Ali si udarila gospodično Thringstone?«

Cassie je uporniško vrgla glavo vznak. »Sem, ja! Vem, da ni bilo prav, ampak mi je vseeno. Sovražim jo!« Okoli mlajše sestre je položila svojo roko. »Obe jo sovraživa.«

Dosežek je bil že to, da je priznala, da ni ravnala prav. Sebastian je ošinil enajstletno Dorie. Njena glava je bila sklonjena in zdrznila se je, preden ga je pogledala skozi pramen temnih las. Omehčal je glas. »Naloga gospodične Thringstone je, da vaju nauči postati mladi dami, Cassie. Vem, da to ni lahko. Ampak tvoje življenje je zdaj drugačno, in gospodična Thringstone je tu zato, da bi te pripravila nanj.«

Cassie je potegnila Dorie bliže k sebi in stisnila čeljust. »Sovraživa tisto staro kljuso s konjskim frisom, in naučila naju ne bo ničesar!«

Sebastian se ni zmenil za namenoma izbrane žaljivke. Cassie je bila vročekrvna in težavna, vendar se je v zadnjih štirih mesecih naučil vsaj nekaj – če je bil dovolj potrpežljiv, je običajno odkril vzrok za njene izgrede. Ni bil nujno dober, bil pa je.

»Zakaj jo sovražiš tokrat? In zakaj si jo udarila?«

»Ker je udarila Dorie!«

Sebastian je otrpnil. Ko sta obe mali pobalinki pred štirimi meseci prišli živeti k njemu – tiha in prestrašena Dorie ter sovražno nastrojena in navidezno ravnodušna Cassie – je njune znake prepoznal. Takrat si je prisegel, da nikoli več ne bosta podvrženi pretepanju. Guvernanto je podučil, da ne glede na stopnjo provokacije ne sme udariti deklet. Nikoli. O vsakršnem resnejšem vedenjskem odstopanju bi morala poročati njemu.

Ampak o tem se je moral najprej popolnoma prepričati. Cassie je bila pametna in prebrisana in preveč ponosna, da bi položaj obrnila sebi v prid.

»Udarila je Dorie?« je ponovil. »Kako? In iz kakšnega razloga?«

»Prisolila ji je klofuto. Močno.« Cassie ga je brezizrazno pogledala in dodala: »Zaradi *molčee* nepokorščine.«

Zrak je ostro šinil skozi Sebastianove zobe. Dorie je pogledala navzgor. Lasje so ji padli z obraza nazaj in Sebastian je na njenem drobnem bledem obrazu lahko jasno videl rdeč odtis dlani. *Zaradi molčee nepokorščine!*

Iztegnil je roko, da bi se dotaknil njenih las, vendar sta obe dekleti ob tej gesti skočili proč. Požrl je žalitev in tiho rekel: »Umijta si obraz, dekleti. Cassie, pravilno si ravnala, da si zaščitila svojo sestro. Ne boš kaznovana.«

»Dobro šeškanje v zaporednih intervalih bi koristilo obema dekletoma!« je izjavila gospodična Thringstone z druge strani

pisalne mize. »Primanjkuje jima discipline, spoštovanja in občutka za spodobno obnašanje!«

»Mislim, da sem jasno in glasno povedal, kakšno je moje stališče do telesnega kaznovanja.« Sebastian je stežka zadrževal svoj bes in s kupa na mizi vzel priporočilo, po katerem naj bi bila »najboljša guvernanta v deželi«. Ponovno se je lotil pisanja njene odpovedi.

Gospodična Thringstone si je naravnala suknjič in z dolgim nosom gledala v tla. »Brez šeskanja se dekleti nikoli ne bosta vklopili v katero koli spoštovano visoko družbo, kaj šele, da bi izpolnili vaša smešna pričakovanja!«

»Ob pravem času se bosta obe dekleti vključili v najiminitnejšo angleško visoko družbo.« To dejstvo je bilo neizpodbitno.

Gospodična Thringstone se ni pustila ustrahovati. Ker je bila pravega stanu in deležna nadstandardne izobrazbe, je delala za nekaj najprestižnejših družin v državi. V tonu, s katerim je hotela obrzdati pretirane ambicije kritičnega novopečenega bogataša, je rekla: »Gospod Reyne, mislim, da zaradi družbenega okolja, iz katerega izhajate, nimate prave presoje o tem, katere vrline se zahtevajo od deklet višjih slojev družbe. Rojstvo in vzgoja sta nekaj, česar se preprosto ne da samo kupiti z denarjem.«

Njegove obrvi so se prezirljivo upognile. »Kaj res?«

Guvernanta je z nogo udarila ob tla. »Vsako mlado dekle lahko naučim postati popolna dama, če obstaja neka osnova za to, le da je v tem primeru ni. Cassandra je preveč divja.

Nesramna je, neubogljiva, prepirljiva in uporablja vulgarne besede.« Skomignila je. »O tistem predmetu, ki ga nosi pri sebi, sva se že pogovarjala, zato tega ne bom pogrevala, lahko pa rečem, da bi nekaj takšnega nosil le barbar!«

Nagnil je glavo vstran. »Prepričan sem, da ima za to svoje razloge. Ko se bo sčasoma počutila varneje, bo to navado opustila.«

Gospodična Thringstone je prhnila. »Ne morem verjeti, da je nediscipliniranemu otroku nihajočega razpoloženja dovoljeno nositi takšno stvar – no, gospod, to meji na blaznost!«

Skomignil je. »Morda res. Ampak ko vas je napadla malo prej, je uporabila svoje pesti.«

Guvernanta je našobila ustnice.

»Točno tako. Zdaj pa takole: rekli ste, da bi bilo obe dekleti dobro našeškati. Upam, da od mene ne pričakujete, da bom verjel zgodbicam o prepirljivi Dorie.«

Guvernanta je zardela.

»Molčeča nepokorščina« se je menda glasil zločin.« Njegove besede so obvisle v zraku.

V zadregi je dvignila stopala in se izmikala pogledu v njegove oči.

Sebastian ji je z žametnim glasom zagrozil: »Kaj drugega že ne bi moglo biti.«

Guvernanta je kljubovalno izbruhnila: »Na neki svoj način je Eudora prav tako trmasta in neubogljiva kot njena sestra. In enostavno se noče odvaditi krasti!«

Lahkotno je zamahnil z roko. »Jemanje hrane v lastnem domu ni ravno kraja.«

Ustnice gospodične Thringstone so se stisnile v tanko linijo. »Morda ne, kadar vzame hrano z vaše mize. Ampak sredi noči se priplazi v spodnje prostore in izmakne hrano iz vaše kuhinje.«

»Hrane imamo na pretek. Tudi tu gre samo za navado, ki bo prešla, ko se bo Dorie počutila varnejšo.«

Gospodična Thringstone je vztrajala naprej: »Butler pravi, da miši postajajo vse večji problem.«

»Da, obvestil je tudi mene. Svetoval sem mu, naj prinese mačka, a ker je alergičen nanje ...« Skomignil je.

Gospodična Thringstone je z nogo udarila ob tla. »Ali boste tudi samo skomignili, ko bo Eudora, vedoč, da jo ti tatovi odnesejo brez posledic, začela krasti druge, dragocenejše predmete?«

Zmajal je z glavo. »To se ne bo zgodilo.«

Gospodična Thringstone je vrgla roke v zrak. »Prav to je srž problema, gospod Reyne! *Vi* ste razlog, da dekleti nikoli ne bosta primerno vzgojeni za visoko družbo! Na njuno porazno obnašanje in kriminalne težnje se enostavno požvižgate!«

Njegov glas je bil jeklen, a mehak. »Ah, gospodična Thringstone, hudo se motite. Če mi ne bi bilo mar, bi vam ju jih dovolil pokoriti s tepežem.« Pogledal jo je z mrzlimi sivimi očimi, rekoč: »Naloga je za vas morda res nemogoča, vendar običajno vedno dosežem tisto, za čimer stremim.« Stisnil je pesti. »Obe dekleti *bosta* ob pravem času predstavljeni na

dvoru, *bosta* sprejeti v visoko družbo, kjer bosta *enakovredni* vsem drugim mladim damam.«

Gospodična Thringstone je še enkrat prhnila, tokrat manj damsko kot prvič. »Sprijaznite se z dejstvi, gospod Reyne. Ves denar na svetu vam ne bo pomagal, da bi plemstvo sprejelo prostaško divjakinjo, ki okoli svojega stegna nosi nož, in deklico, dasiravno prikupnega obraza, ki je mentalno zaostala in ne zna govoriti.«

Nehote se je izmikala njegovemu pogledu in se zaprla vase, kot da bi mislila, da jo bo udaril, vendar je z mrzlim in obvladanim glasom samo dejal: »Vaše zaposlitve je v tej hiši konec, gospodična Thringstone. V roku ene ure se pripravite za odhod.«

Ko je guvernanta odkorakala iz sobe, se je Sebastian vzdihljaje naslonil nazaj na stol. Sedma guvernanta v štirih mesecih. In če bi najel še eno, bi bil rezultat enak. O tem ni bilo nobenega dvoma.

Treba se bo domisliti nečesa drugega, zlomka. Iztegnil je roko in potegnil vrvico na zvoncu.

»Pošljite po Mortona Blacka,« je ukazal Sebastian, takoj ko se je prikazala služabnica. Izvlekel je nov list papirja in začel pisati.

Štirideset minut kasneje je v sobo vstopil Sebastianov zastopnik, Morton Black, ki je izstopal po svoji neenakomerni hoji zaradi lesene noge, ki je nadomestila tisto, ki jo je izgubil v bitki pri Waterlooju.

Sebastian je prikimal v pozdrav. »Nova tajna naloga, Black. Treba se bo odpraviti v London.«

Black ni bil videti pretirano presenečen. »Prav, sir. Za kakšno nalogo gre tokrat?«

»Potrebujem ženo. Posebno ženo. Ne bo je lahko najti. Glavne značilnosti sem zapisal.« Blacku je izročil seznam, ki ga je ravnokar dokončal.

Brezizraznega obraza je Black vzel ponujeni list papirja in ga pazljivo pogledal. »A tako. In kaj želite, da naredim s tem, sir?«

Nestrpen zaradi zastopnikove neznačilne počasne pameti se je Sebastian namrščil. »Poiščite mi žensko – iz visokih krogov – ki ustreza tem zahtevam, kaj pa drugega. Ne bo lahko, vendar vam zaupam. Sporočite mi le njeno ime, za drugo bom poskrbel sam.«

Black je pogoltnil slino in okorno dejal: »Prav, gospod.« Ošinil je seznam. »Tu nič ni govora o videzu, sir.«

Sebastian je skomignil. »Videz ni pomemben. Šteje edino značaj. Videz zbledi, karakter se pa okrepi.«

Zdelo se je, da Blacka ni prepričal. »Ampak mladi ste še, gospod,« je začel.

Sebastian je pogledal navzgor. »Mar navodila niso dovolj nazorna, Black?«

Morton Black je otrpnil in mu skorajda salutiral. »Da, gospod, zelo so nazorna. Zadeve se bom lotil takoj, gospod.«

Ko je Black odšel, je Sebastian napisal pismo še svojemu dolgoletnemu prijatelju Gilesu Bemertonu. Moral bo dvoriti,

kar pa je bilo nekaj, s čimer ni imel nikakršnih izkušenj. In tukaj mu bo prav prišlo Gilesovo poznavanje sveta in njegove spretnosti.

Svojega novega podviga se ni niti malo veselil. Ni se hotel še enkrat poročiti. Ampak Sebastian Reyne ni bil iz takšnega testa, da bi zanemarjal svoje dolžnosti.

Prvo poglavje

Če bo človek začel s prepričanostjo vase, bo končal v dvomih; a če se bo zadovoljil z dvomljivimi začetki, bo končal s prepričanostjo vase.

- FRANCIS BACON

London, Anglija, april 1818

»Ampak ona nima nobenih prsi! Ne moreš se poročiti z žensko, ki nima prsi!«

Sebastian Grant je skomignil. »Upoštevajoč poročilo Mortona Blacka, daleč najbolj ustreza mojim zahtevam. In lady Elinore Whitelaw ima seveda prsi. Ženska je, mar ne?«

»Lahko da ni,« je temno izjavil njegov prijatelj Giles Bemerton. »Le kako bi človek lahko vedel, ko pa je vedno zavita v sedemnajst akrov sivega blaga?«

»Neumnost,« je trdo dejal Sebastian. Moška sta sedela v prijetni sobici, ki je bila del Gilesovega samskega stanovanja v Londonu. Ura je bila pozna in ogenj je igrivo gorel za rešetkami kamina.

»In od tebe mora biti vsaj deset let starejša.«

»Le šest.« Sebastian je srebral svoj konjak. »V vsakem primeru moški v ženski išče zrelost.«

Giles ga je nejeverno pogledal. »Vseskozi se je izogibala poroke, čeprav ji najbrž ni manjkalo ženitnih ponudb – kljub njenemu videzu, ki ni bogve kaj – saj bi oče v tem primeru lepo poskrbel zanjo, četudi z njeno materjo nista živela skupaj. Zakaj si je premislila ravno zdaj?«

»Ker nima druge izbire. Lani ji je umrla mati in ji za preživetje zapustila bore malo. Bogastvo po svojem očetu pa bo lahko dedovala šele takrat, ko bo poročena tri leta.«

Giles je našobil ustnice. »A tako. Ampak sam si dovolj bogat, zato ne razumem, zakaj bi se hotel vezati z malo frigidno žensko, kot je lady Elinore? Nekoč sem plesal z njo, veš. Jasno mi je dala vedeti, da jo odbijam! *Jaz!*« Giles je ogorčen ošinil navzdol po svoji lepo izklesani postavi.

Sebastian se je malodane zarežal. Le malo ženskam se je zdel zlati Gilesov videz odbijajoč. S trezno duhovitostjo je rekel: »Še ena točka v njen prid. S tem kaže na izbirčnost.«

»Hja! Kar se tiče mene, je skrajno ekscentrična. Njena edina strast so dobra dela – muzeji, obubožani pamži in dobrodelne stvari.« Giles je prepričljivo skomignil. »Nor si, ti povem. Zakaj bi človek za ženo izbral zavrto drobno trlico, kot je lady Elinore Whitelaw, če je na voljo toliko drugih prikupnejših in bolj radostnih deklet?«

Sebastian se je prejšnji teden dogovoril za srečanje z lady Elinore in ugotovil, da je bila drobna, tiha in nevpadljiva ženska. Govorila sta o njenem delu, povezanem z dobrodelnostjo, in odgovori lady Elinore so potrdili njegovo odločitev. Veliko svojega življenja je posvetila delu z osirotelimi deklicami. Ravno pravšnja bo. »Nehaj, Giles. Odločil sem se. Prikupnejša, bolj dobrovoljna dekleta nimajo ... odločnosti in izkušenj, ki jih potrebuje ženska, ki se bo soočila z mojima sestrama.«

Giles je poskusil še zadnjič. »Ampak z njo ne boš imel nič skupnega, Bastian. Nezanimiva je in neprivlačna. Je ena tistih resnih, načitanih očalark.«

»To ni pomembno. Pri ženi ne iščem lepote. Moji sestri potrebujeta stabilnost in občutek pripadnosti družini. Tega jima ne morem dati, ker mi še ne zaupata, zato se moram oženiti in lady Elinore je takšne sorte ...«

»Kaj misliš s tem, da ti ne zaupata? Si najbolj zaupanja vreden možakar, kar jih ...«

Sebastian ga je tiho prekinil. »Hvala, ampak zaupanje ni čustvo, ki temelji na razumu. Ne moreta mi zaupati zaradi ... svojih izkušenj.«

»Hudo mi je žal, Bastian. Vem, koliko ti pomenita ti dve dekleti.«

Sebastian je okorno skomignil. Nihče ne bo nikoli izvedel, kako močno ga je prizadelo pomanjkanje njunega zaupanja. In hrepenenje po tem mu ni bilo v nobeno pomoč. »Škoda je bila storjena, preden sem ju dobil nazaj. Ampak ne bom obupal nad njima. Lady Elinore je pametna ženska, ki ima izrazit občutek za dolžnost, in zaradi izkušenj z revnimi otroci jo bo težje šokirati kot ostale.« Vzdihnil je. »In po nič manj kot sedmih gubernantah lahko trdim, da Cassie zna biti še posebej šokantna.«

»Pamet in dolžnost!« Giles je prhnil. »Kaj pa ljubezen?«

»Ljubezen je laž, ki jo natvezemo otrokom.«

»Ne, to je igra, ki nas razveseljuje.«

Sebastian je cinično prhnil.

»Če pomislim, kakšen romantik si bil včasih.« Giles je stisnil pest. »Sanja se ti ne, kako si želim, da nikoli ne bi spoznal presnetih Iretonovih. Tiste čarovnice in njenega očeta ...«

Sebastian ga je mehko, a odločno prekinil: »Kadar govoriš o mojem pokojnem tastu in pokojni ženi, te prosim, da pokažeš malce spoštovanja. Brez njiju bi še vedno živel kot siromak, za vedno bi izgubil svoji sestri in nič od tega ne bi bilo mogoče. Človek mora sprejeti tako slabe kot dobre plati.«

»Vem, ampak vseeno. Tisto, kar sta ti naredila ...«

»Ja, in jaz sem občutljiv kot mimoza. Pusti zdaj to, Giles.«

Giles ga je razdraženo pogledal. »Uf, kako si trmast.«

Sebastian se je nasmehnil. »Vem. In zelo lepo od tebe, da me prenašaš. Zdaj mi pa rajši povej, ali se lahko zanesem nate, da se mi boš pomagal prebiti v visoke kroge?«

Giles se je zasmel. »Tega ne bi nikoli zamudil!«

»Hvala. Le zakaj me to ne navdaja z zaupanjem?« Sebastian je odložil prazen kozarec in se pretegnil. »Poslovil se bom. Zgodaj zjutraj me čakajo opravki.« Njegov obraz je dobil ironične poteze. »Učne ure plesa. Z nekim pedantnim Francozom. Oblači se v rdečo!«

Giles se je gromko zasmel. »Mika me, da bi te prišel pogledat!«

Sebastian mu je namenil duhovit pogled. »Na lastno odgovornost, Bemerton.«

»Čisto vsi so tu,« ga je potolažil Giles, ko sta čez približno deset dni stopila v plesno dvorano dvorca Frampton. Nemudoma ga je začel opozarjati na vse veljake. Sebastian ni kazal posebnega zanimanja zanje. Sem je prišel z izključno enim razlogom.

»In lady Elinore?« Izračunal je, da bo potrebnih šest ali najbrž deset ključnih srečanj, preden bo zanj sprejemljivo, da jo zasnubi.

»Ja, ja, tamle je,« je rekel Giles neučakano. »Čeprav ne vem, zakaj se sploh trudi, če se ne zna oblačiti.«

»Dobro, potem ne trativa časa.« Prečil je sobano naravnost v smeri proti lady Elinore.

»Prefinjeno, dragi moj Sebastian. Lepo te prosim za malce več prefinjenosti,« se je z globokim glasom pritoževal Giles, ko ga je Sebastian vlekel za seboj skozi množico ljudi. »Drži se me sloves človeka, ki ceni uglajenost, toliko, da veš! Hodi počasneje!«

Sebastian se je zarežal, vendar svojih korakov ni upočasn timer. Z dvorjenjem je hotel opraviti kar se da hitro in se nato vrn timer k tistemu, kar je znal najbolje – k delu.

»Lady Elinore.« Sebastian se je priklonil. S koticom svojega očesa je zaznal, da mu je Giles namenil pogled, ob katerem se je spomnil njunega prejšnjega pogovora, in brez pomisleka je spustil svoj pogled. Giles je imel prav. Kazalo je, da res ni imela prsi. Naglo je rekel: »Nocoj ste videti nadvse očarljivi, lady Elinore.«

Oba, Giles in ona, sta ga dvomljivo pogledala. Bila je drobna in bledeča ženska z lasmi mišje barve, ki so bili počesani nazaj v čvrsto figo, prekrito z nekakšno tesno oprijeto čepico. Nocoj je bila oblečena v pusto temno sivo svileno obleko. Siva tkanina je vsrkala vase vso barvo z njene kože, njene koščene postave pa ni z ničimer omehčal niti strog, visoko odrezan kraj njene obleke. Nosila ni nobenega nakita.

Sebastian je sam pri sebi skomignil. Bilo je vseeno, ali ji je obleka pristajala ali ne. Bolj kot resnica so bili ženskam ljubši komplimenti. Vsaj pri Thei je bilo tako. Poleg tega je sovražil takšne vrste družabnih srečanj, saj se ni mogel pohvaliti z lahkotnim šaljivim klepetom, v katerem je tako blestel Giles. Kompliment ali dva ne bosta odveč, je ugotovil.

»Me veseli, gospod Reyne,« je zamrmrala lady Elinore. »Spraševala sem se, ali boste nocej tu.« Z bežnim, vprašujočim pogledom je ošinila na njegovo levo.

»Ah, da, to je moj prijatelj, gospod Giles Bemerton. Bemerton, mislim, da lady Elinore poznaš.«

Lady Elinore je kraljevsko nagnila glavo proti Gilesu in s hladnim glasom rekla: »Mislim, da ne, čeprav sumim, da sta najini družini nekako povezani. Vi ste najbrž eden od Bemertonov iz Staffordshira, kajne?«

Lady Elinore se očitno ni spomnila plesa, ki se je tako močno vtisnil v Gilesov spomin. Sebastian je opazoval, kako spretno je njegov prijatelj znal prekriti svoje razočaranje in se graciozno priklonil. »Točno tako. Me veseli, da sva se spoznala, lady Elinore.«

V strahu, da ne bi bleknil kakšne neumnosti, je Sebastian prosil lady Elinore za naslednji razpoložljivi podeželski ples ter še za ples pred večerjo. Giles mu je kasneje omenil – ker bojda ni hotel, da bi njegov prijatelj dvoril osamljeni turobni ženski, ki ni vzbujala nobene pozornosti – da jo je prosil še za kotiljon in valček. Sebastian se mu je za to iskreno zahvalil.

Z obrzdano nestrpnostjo je Sebastian hodil gor in dol ob robu plesišča. Dvorjenje je bilo nadležno opravilo. Odplesal je svoj prvi ples z lady Elinore, sedaj pa je čakal na ples pred večerjo. Na žalost se to ne bo zgodilo kmalu. Naveličal se je gledanja uživaških imenitnežev.

Imenitneži – lepi ljudje. Ljudje, ki niso imeli početi boljšega kot zapraviti ves ljubi čas za lišpanje svojih obrazov s kozmetiko in nakitom. Oblačila, elegantno krojena po njihovih postavah, so bila zanje zgolj okras in ne sredstvo, s katerim bi zaščitili svoja telesa pred mrazom in dežjem.

Ko je gledal, kako so plesali v krogih, se smejali in pili, je postal nejevoljen. Lepi. Lahkomiselni. Brezskrbni. Prizanesena življenja, zavita v vato. Niti sanjalo se jim ni, kaj pomeni boj za preživetje, ki ga je okusila večina njihovih sorodnih živih bitij. Njihova telesa so bila dobro oskrbljena s hrano in lepo oblikovana, in ne sestradana in pohabljen zaradi dolgih ur izčrpavajočega, ponavljajočega se tovarniškega dela. Ali pohabljen zaradi vojskovanja v imenu kralja in domovine kot pri Mortonu Blacku.

Sebastian ni sodil sem. Ni bil eden izmed imenitnežev. Ni imel srečnega življenja tako kot večina izmed njih. Ošinil je svoje ožuljene roke in dva izmaličena prsta na svoji levi roki. Giles mu je svetoval, naj vseskozi nosi rokavice, ampak Sebastian jih ni. Ni hotel skrivati tistega, kar je bil.

Prej ko bo končal s tem dvorjenjem, prej se bo lahko vrnil v življenje, ki ga je razumel. Njegov pogled je lenobno taval preko barvite trume ljudi. In se prevzet ustavil.

Zgrabil je Gilesovo roko. »Kdo je *to*?« je dahnil, ko je očaran strmел na drugo stran plesišča.

Giles je olajšano vzdihnil. »Končno! Hm, hočem reči odlično. Vedel sem, da bo na Framptonovem plesu poskrbljeno za malo zabave. Tam čez je na ducate prikup... hm, skrbnih in

pametnih deklet. Tebe zanima seveda edino lady Elinore, to mi je jasno. Ampak nič ni narobe, če gledaš. Katera ti je padla v oko?»

Katera? je zmedeno pomislil Sebastian. Tam je bila samo ena. Že res, da je Giles morda mislil, da je bilo v prostoru na ducate brhkkih deklet, in imel je prav, ampak to dekle ni bilo samo ljubko, to bitje je žarelo. V primerjavi z drugimi je izstopala kot zvezda, ki se je razletela na skupek sveč.

Nasmejano se je vrtela okoli soplesalčeve roke in za trenutek pogledala naravnost v Sebastianove oči. Zadržal je dih. Bila je srednje velikosti, vitka, gibka in popolnih oblin. Imela je zlate lase – ne rumene ali svetle – ki so v mehkih kodrih elegantno obdajali njeno glavo. Imela je žarečo kožo. Iz daljave ni mogel razbrati točne barve njenih oči, vendar so bile velike in najbrž modre, si je mislil. Kar zadeva njen obraz, ni našel besed, s katerimi bi ga lahko opisal. Bil je enostavno najlepši obraz, kar jih je kdaj videl.

Angelski obraz, le brez ošabnosti ali nenaravne spokojnosti, kakršne je videl na slikah. Ta angel je žarel od življenja, radosti in navihanosti, od veselja do življenja. In plesa.

Še slepec bi lahko videl, da je živela za ples. Čeprav je šlo samo za preproste podeželske korake, ki so bili tako ljudski, da se jih je lahko napiflal vsak, je plesu s svojo utelešeno eleganco vnesla novo svežino, ki je bila nalezljiva.

Sebastian jo je fasciniran opazoval. Do tega trenutka se mu je ples zdel potrata časa. Tole tu pa ni bila zgolj okorna

predstavitev plesnih gibov in korakov, kar si je vedno mislil o plesu. To je bilo nekaj ... čarobnega.

Svojemu soplesalcu se je smehljala z naravno vedrino in vrnil ji je nasmeh. Zavrtela se je k naslednjemu plesalcu in njen nasmeh je dobil svežo toplino. Sebastian je stal kot vkopan. Da je nekdo lahko deležen takšnega nasmeška ...

Njen novi soplesalec je bil vitalen, eleganten starejši moški, star krepko čez šestdeset let. S čim si je prislužil to ... to toplo intimnost tega gracioznega bitja?

Sebastian je odsotno povlekel rutko okoli svojega vratu in zmečkal enega od strogih, lično prepognjenih zavihkov.

Starejši možakar je nekaj rekel in dekle se je zopet zasmejalo. Sebastian je bil prepričan, da jo je slišal, čeprav je bilo v prostoru hrupno. Vedel je, da je njen smeh izstopal kot voda v fontani, kot dežne kapljice na diamantih ...

Nekaj mu je prišepnil. To misel je pregnal.

Bila je lepotica v svetu imenitnežev, razvajena in ujčkana in v varnem pristanu pred vsemi tegobami sveta. Bila je ustvarjena za užitek in radost. Že ob samem pogledu nanjo je videl, da je pričakovala, da si bo življenjsko pot utirala s plesom. In tako dejansko tudi bo.

Sebastian je leta svojega življenja preživel v hrupu, dimu, umazaniji in osebnih stiskah. In četudi je bil zdaj bogat, je še vedno živel v tistem svetu, ne tem. Edini razlog, da je prestopil v ta svetli in blišča poln kraj, je bil, da bi dobil takšne vrste ženo, ki bi znala zadovoljiti potrebe njegovih sester, ne pa da bi se izgubljal v neumnih in neuresničljivih sanjah.

Potreboval je odločno žensko, ki se zna spoprijeti s temnimi platni življenja, žensko, ki zaradi izrazitega čuta za dolžnost ne bi klonila pred težavnimi obdobji življenja z njim.

Ta prešerna, popolna gozdna vila ni bila tisto, kar je potreboval.

Človek ni kupil poskočnega čistokrvnega konja, da bi ga potem vpregel na voz. Če bi jo odpeljal v svoj srhljivi svet, bi iz nje iztisnil vso živahnost in radost. Videl je, kako je zaradi razočaranja hirala njegova mati. Nihče tega ne bi prenesel dvakrat. Vsekakor ne Sebastian. Na svojih plečih je že tako ali tako nosil preveč krivde.

Kakor koli že, nič ni narobe s tem, če jo je opazoval med plesom. Če mačka lahko pogleda kraljico, potem Sebastian Reyne lahko gleda angela.

Med plesnimi gibi je tako lahkotno poskakovala po prstih, da se je stari gentleman smehljajal in vmes sopihal, da ji je lahko sledil. Njegovo izčrpanost je očitno opazila, saj se je nenadoma z zapeljivim gibom šarmantno in navihano opotekla vstran. Starejši moški se je zahahljal. Sebastian se ni mogel zadržati, da se ne bi zahihitati tudi sam.

K zavedanju ga je priklical neki zvok. Opazil je, da je stal na stopnicah, ki so vodile do plesne dvorane, in oviral prehod. V ogromni sobani, polni aristokratskih neznancev, je okamnelo stal in se preko dvorane, kjer se je trlo angleških elitnežev, režal kot norec dekletu, ki ga še ni nikoli srečal ali poznal.

Režal se je kot *norec*.

Sebastian se je odkašljaj, si poravnal kravato in se začel naglo premikati po stopnicah navzdol.

Giles ga je vodil do dvignjenega podesta tik ob plesišču. »Tudi od tod se dobro vidi.« S prstom je namignil mimoidočemu natarju, naročil pijači in se nato vrnil k vprašanju. »No, katera navihanka ti je padla v oči?« Vprašujoče je dvignil svoj kozarec in se razgledal naokrog. »Aha, kajpada, nedvomno ena od vrlih dvojčic. Ne moreš ju zgrešiti. Ljubki frajli sta. Podobni sta si kot grahova zrnca v stroku. Skoraj v vseh ozirih sta zrcalni podobi druga druge.«

Sebastian je odločno odkimal. Njegovo dekle – tisto, ki jo je opazil – je bilo edinstveno. »Ni pomembno,« je rekel. »Bil sem samo radoveden. Saj veš, da sem prišel samo zaradi lady Elinore.«

Giles se ni zmenil za to. »Zanimivo je, da je ena od njiju levičarka, druga pa desničarka, vendar si nikoli ne morem zapomniti, katera je katera. Levičarka se nerada hvali s tem. Ampak povedali so mi, da je ključ do njunih razlik v značaju in ne v videzu. Gospodična Faith je bolj tiha, gospodična Hope pa vesela. Saj ne, da ju dobro poznam. Spodobni frajli na lovu na moža – to ni za moj okus, veš.«

»Ja, vem. Glej, res ni pomembno, Giles. Tukaj nisem zato, da bi se spuščal v neresen flirt. Odločil sem se,« je bil neomajen Sebastian.

Giles je nadaljeval: »Je morda tista dvojčica, ki pleše poleg prekrasne lepotice v rumenem, ali tista zraven lady Auguste – tiste majhne okrogle debeluške v vijoličasti svili? Lady

Augusta je očarljiva stara gospa. Sir Oswald Merridew, starejši možakar na plesišču, je zatrapan vanjo, a ga že dve leti pušča v negotovosti.«

Sebastian je v odgovor zagodrnjal nekaj, za kar je upal, da je bilo podobno vljudnemu zanimanju, medtem ko je Giles ragljaj naprej. Niti najmanj mu ni bilo mar za malo debelo gospo v vijoličastem ali kogar koli, ki je bil ali ni bil zatrapan vanjo. Hotel je izvedeti ime čudovitega bitja v modrem. Lahko bi seveda rekel: »Tista v modrem,« ampak tega nekako ni mogel izreči na glas.

To bi nekaj pomenilo. Nekakšno ... priznanje. Kar je bilo smešno, ker ni hotel, da bi kar koli od tega nekaj *pomenilo*. Ni ga zanimala. Samo ... gledal je. Si zapolnil čas do plesa pred večerjo. Ko si je ponovno naravnal kravato, so besede kar priletele iz njega. »V modrem.«

»Vrla dvojčica torej – obe sta v modrem. Tvojega okusa ne morem kritizirati, Bas. Obe sta prekrasni bitji, neizmerno čutni, hm, hočem reči resni in skrbni!« se je hitro popravil Giles. »Katera od dvojčic torej?«

Sebastian se je namrščil. Ali je imela dvojčico? Pogledal je ostala dekleta na plesišču in ugotovil, da je bila tam res še ena, ki je spominjala na radostno gozdno vilo. Le da ni žarela od lepote.

Giles ga je neučakano sunil v rebra. »Azurno modra obleka ali nebeško modra?«

Sebastian ga je debelo pogledal. »Kako hudiča naj vem, katere vrste modra je? Modra je modra!« To je bila laž. Najbrž bi lahko

poimenoval vsa barvila, v katera je bilo namočeno blago, ampak to bo zadržal zase. Giles ne bi razumel, povrh pa to sploh ni bilo pomembno. Zanimala ga je edino delikatna azurna svilena obleka, ki se je vrtela naokrog in se tako lepo prilegala njenemu vitkemu telesu, da je dobil suha usta in povečan srčni utrip. Pogoltnil je slino.

Giles je zmajal z glavo in resno rekel: »Če se boš gibal v visokih krogih, dragi Sebastian, se boš moral naučiti teh stvari.«

»Ja, če bi se hotel predstaviti kot klobučar! Tako pa samo dvorim ženski,« je zarenčal Sebastian. »In poleg tega se nimam namena družiti z aristokrati. Ko bom enkrat oženjen z lady Elinore, se s temi nesmisli ne bom več ukvarjal.«

Giles je odkimal z glavo, ko je hlinil svojo zaskrbljenost. »Ubožec zaslepljeni. Kot prvo sploh ne veš, ali te bo lady Elinore sprejela.« Dvignil je roko, da bi Sebastianu preprečil odrezavo odgovoriti. »In tudi če te bo, se boš kljub temu moral naučiti vljudnih pogovorov, kajti lady Elinore je ženska, čeprav malce posebna. Tako kot sta tvoji sestri – da sta ženski, hočem reči. In imeli bosta ženske prijateljice. Verjemi mi, da te malenkosti damam veliko pomenijo, pohvaliti moraš njihovo prikup... hm, ekscentričnost, skrbnost in pamet. No, katero dekle v modrem?«

Po dolgem premoru se je Sebastian končno opogumil. »Tista, ki se suče naokrog s starejšim možakarjem.«

Giles je pogledal. »Aha! Azurno modra. Starejši možakar je sir Oswald Merridew in njegova soplesalka je njegova pranečakinja. Gospodična Hope, mislim, da.«

Sebastian se je namrščil, ne ozirajoč se na Gilesove nesmisle. »Gospodična Hope?« Kakšno ime je sploh to? Vedel je, da so aristokrati ljudem radi podeljevali vzdevke, ampak Hope?

»Da, ali morda gospodična Faith. Povedal sem ti, da dvojčici mešam.«

»Aha.« Gospodična Hope. Njeno ime je bilo Hope. Ali morda Faith. Sebastian je stežka odlepil oči z vile v svileni nebeško modri obleki in ošinil njeno dvojčico. Že res, da je bila prikupna, ni pa bila zlatolasa vila.

Za gospodično Hope – če je bila to res ona – se je zdelo, da žari od znotraj. Tako je prekipevala od življenja in radosti, da je bilo to skorajda lahko otipati.

Ne bi smel zijati v to dekle. Ne sme. Ne sme. Ne sme. V tem ni bilo nobenega smisla, kajti odločil se je za lady Elinore. Neumno je bilo gledati.

Ni se je mogel nagledati.

Iz njegovega grla je nehote zahreščalo naslednje vprašanje: »In priimek gospodične Hope?«

»Piše se Merridew. Je ena izmed Merridewevih iz Norfolkka. Kličejo ju vrli sestri, ker so vse sestre poimenovane po vrlinah – vsaj približno. »Obstaja še Prudence¹, zdaj lady Carradice, in Charity², ki se je poročila z vojvodo Dinstablom. Faith³ in Hope⁴ sta dvojčici, mislim pa, da obstaja še Grace⁵, ki je prav

---

1 Preudarnost (op. p.).

2 Usmiljenost (op. p.).

3 Zaupanje (op. p.).

4 Upanje (op. p.).

5 Milost (op. p.).

tako lepotica, le da še obiskuje šolo. Enkrat ju je nekdo označil kot vrli sestri, in ta vzdevek se ju zdaj drži. Ampak pišeta se Merridew. Med sezono dvojčici živita s sirom Oswaldom, drugače pa z lordom in lady Carradice ali vojvodinjo in vojvodo Dinstablom.«

Drdranje imen je počasi steklo iz Sebastianove zavesti kot voda z račjega hrbta. V svojih mislih je premleval zgolj eno stvar. Njeno ime je bilo Hope. Hope Merridew. Ali morda Faith. Teža, ki se je kopicila na njegovih prsih, se je sprostila in zalotil se je, da je hitro dihal.

Giles si je pomel roke. »Pridi, predstavil vaju bom.«

Sebastian je obvladano položil dlan na njegovo roko. »Ne, hvala. Bil sem le ... radoveden.«

Njegov prijatelj ga je pogledal v oči. »Mar nočeš, da te predstavim? Ti vrli dvojčici sta hudičevo zanimivi frajli.« Namrščil se je, ko je videl Sebastianov izraz. »Lepi sta na svojevrsten način. Prav tako ne bo nobena od njiju enkrat kazala zanimanja za svoje snubce, drugič ne, da bi jih na ta način spravila v kočljiv položaj, ker bi si rada privoščila nekaj zabave. Gospodična Faith je prijetna in tiha, gospodična Hope – skoraj zagotovo sem prepričan, da je tista v azurni obleki – pa je živahna mala navihanka, ki se rada zabava. No, to lahko vidiš tudi sam.«

»Lahko, ja.« Sebastianov glas je bil osoren, ker se je trudil zveneti ravnodušno. »Slučajno mi je za trenutek padla v oči, ko je plesala. Nekako ... razposajeno.«

»Razposajeno, ja,« je nenadoma iskreno rekel Giles. »To drži. Nedvomno razposajeno, vendar na spodoben način. Mislim, da je plesala obrzdano razposajeno. Nadvse razumsko in niti najmanj lahkomišlno. In zelo skrbno je izvedla plesne gibe.«

»Daj no, Giles!« je zagodrnjal Sebastian.

Njegov prijatelj se je zasmejal. »Ne, resno mislim, da bi ju moral spoznati. Ti dve dekleti sta drugačni, ker dejansko znata uživati v stvareh, ki jih počneta. Ne hlinita z dolgočasnosti ali prenasičenosti od vsega v smislu ‚vse to sem že videla‘ kot večina ostalih. Če jima je nekaj všeč, to pokažeta!«

»Vidim, ja.« Sebastian je opazoval gospodično Hope Merridew, ki je s takšnim navdušenjem plesala neki podeželski škotski ples, da so se vsi moški na plesišču režali kot bedaki, ko se je zavrtela okoli njih in odplesala naprej.

»No, res je tako. Deluje zelo osvežujoče!«

Sebastian se je spačil in z mrzlim glasom rekel: »Tako praviš ti. Jaz pa vidim dekle, ki ne skopari z nasmeški – deležen jih je vsak moški, ki ji prekriža pot, naj bo star ali mlad. Najbrž je to nekaj, kar elita občuduje.« Obrnil se je proč, ker je ni mogel več gledati. Zavedal se je, da je njegov prijatelj odprtih ust strmел vanj, vendar je moral oditi. Bila je nevarna. To je videl z enim pogledom nanjo. Bila je vse, česar ni hotel – ni hotel pri ženi. Lady Elinore Whitelaw je popolnoma ustrezala njegovim potrebam. In občutek, da je bil vržen iz tira, bo minil. Mora živeti naprej, spet normalno dihati in pustiti pulzu, da se vrne v svoj običajni umirjeni ritem. Mora se upreti skušnjavi in se vrniti k svojim načrtom.

»Ne, ne, Bastian! Nisi me razumel! Sploh nisem imel tega v mislih. Zelo spodobni in lepo vzgojeni dekleti sta. Nista takšne sorte ...«

Sebastian je dvignil roko. »Nisem hotel blatiti njune spodobnosti, Giles. Tukaj sem zato, da bi dvoril lady Elinore Whitelaw. Razvajene lepotice, ki pričakujejo, da se jim bodo izpolnile vse kaprice, me ne zanimajo. Lady Elinore je zrelejša in odgovornejša, kot bo kdaj koli katera od Merridewevih deklet. Se zdaj lahko premakneva drugam? Najbrž bi danes rad pogledal še kakšno drugo damo v izložbi.« Ne da bi počakal na prijateljev odgovor, je začel hoditi po sobani naokrog in se osredotočil na svoje dihanje, da bi pomiril srčni utrip.

Kot pričakovano je Giles ugriznil v vabo. »V *izložbi*?« Trenil je z očmi in se odpravil za Sebastianom. Z bolečino v glasu je pojasnil: »Sprijaznim se lahko s tvojim pomanjkanjem rahločutnosti – čeprav naj me koklja brčne, če ne znaš biti rahločuten, kadar ti ustreza – ampak resno, Bastian – v *izložbi*? To meji na vulgarnost! In če ti je že vseeno, da daješ navzven vtis neotesanca, bi se malce lahko oziral vsaj na moj položaj.«

Sebastian je prezirljivo dvignil obrv.

Giles je nadaljeval: »Slovim po šarmu, prefinjenosti, eleganci, vljudnosti ...«

»Skromnosti.«

»Tudi to. In na svoj sloves sem ponosen!«

»No, ja, če si tako kreposten in vljuden, potem bi se tvoje nerazumljivo prijateljevanje z neotesancem s severa lahko tolmačilo kot znak globine tvojega značaja.«

Giles se je zahihital in z resnejšim tonom dodal: »Resno mislim, Bas. Res bi moral brzdati svoj ostri jezik. Po nepotrebnem boš vznemiril ljudi. Že tako ali tako o tebi krožijo ... razne govorice. Domneve o tem, od kod si se pojavil, o svoji družini, saj veš, takšne stvari.«

Sebastian ga je brezizrazno pogledal. »Ljudje bodo vedno ... govorili. S tistim, kar kvasijo zdolgočaseni ljudje, se ne obremenjujem.« Glavo je nagnil postrani. »Ali niso ravnokar začeli igrati kotiljona? Mar nisi tega plesa obljubil lady Elinore?«

Giles je blago zaklel in odhitel preko plesišča do tja, kjer je sama stala lady Elinore, drobna in dolgočasna prekla. Ob opazovanju para, ki se je pridružil ostalim plesalcem, se je Sebastian skoraj nasmehnil: elegantni Giles, ki je bil v eni tistih svojih ličnih oblek videti ves šarmanten, in okorna in frigidna lady Elinore, ki je v svoji sivi, dolgočasno krojeni obleki delovala uradno.

Med hojo je še naprej opazoval svojega prijatelja, ki je z lady Elinore med plesom skušal navezati pogovor. Neuspešno. Sebastianu je bilo to pogodu. Klepetava ženska je bila sila utrujajoča reč.

Do plesa pred večerjo so bili še trije plesi. Trudil se je, da ne bi kar naprej pogledoval proti dekletu v azurno modri obleki, in se vedno bolj mrščil.

zbirka
Merridewove
sestre 2

Anne
Gracie

Moj popolni valček

Če radi berete izjemne zgodovinske romane,
ne morete mimo Anne Gracie. – Stephanie Laurens

K8 DIZAJN
grafično oblikovanje